

13. Moje osobní motivace k výkonu funkce generálního ředitele ČT

Vážení členové Rady České televize,

při psaní tohoto dopisu mám jako kulisu a zároveň inspiraci puštěné vysílání České televize. Při pohledu na obrazovku vidím řadu drobných i větších změn a úprav, které bych si dokázal představit jak v samotných pořadech, tak i v grafice, self-promotion nebo ve skladbě jednotlivých pořadů. Stejně tak si ale uvědomuji sílu a potenciál České televize a cítím, že za obrazovkou, tam, kam běžný divák nevidí, se skrývá řada profesionálů, lidí věrných a oddaných České televizi, lidí, kteří pod jasným vedením a s jasnou vizí dokáží její program jednoznačně odlišit od vysílání jakékoli komerční televize. Lidí, kteří pochopí, že tím základním poznávacím znamením pro jakýkoli veřejnoprávní pořad je „kvalita“, jakási nadstavba, která nemusí být viditelná na první pohled, ale která v sobě obsahuje vždy touhu po sdělení něčeho navíc.

Moje motivace stát se generálním ředitelem právě téhle televize je jednoduchá. Je to pro mne velká profesní, ale zároveň i osobní výzva. Možnost ukázat, že nejsem jen pouhým nájemným manažerem, ale člověkem, který dokáže pochopit přesah, který veřejnoprávní televize vytváří, který svým konáním a prací může přispět nejen ke změně České televize jako instituce, ale prostřednictvím České televize i ke změně společnosti, k posílení jejích demokratických principů, k pochopení kultury a historie národa i k nepřímé výchově současné mladé „facebookové“ generace.

I přes technické vzdělání jsem ke kultuře nacházel vztah již od dětství. Filmovou tvorbu jsem začal poznávat již na základní škole, kdy jsem díky mojí babičce, uvaděčce v jednom z českobudějovických kin, hlídal všechny filmy, které v té době byly uváděny, trávil jsem v kině víkendy a byl schopen za jeden den vidět i tři různé filmy po sobě. Tam jsem poznával klasická díla francouzské a italské filmové školy, od komedií s Jean-Paul Belmondem až po Felliniho dramata, tam jsem viděl snad všechny české filmy, které v té době směly být v kinech promítány. V té době jsem zároveň sledoval intenzivně televizi, a to nejen tu československou, ale i rakouskou, jejíž příjem jsem měl zajištěn díky blízkosti rakouských hranic. Hudbu jsem začal objevovat po nástupu na střední školu, kdy jsem zároveň začal aktivně hrát na kytaru. Od folkové a rockové hudby jsem se postupně propracovával k alternativě a jazzu, stával pravidelně každé středeční ráno ve frontě před prodejnou Supraphonu a nakupoval všechno nové, co v té době na deskách vycházelo. Současně jsem objevoval knížky od soudobých nebo historických autorů, ať už ty, které jsme měli doma nebo ty, které jsem postupně nacházel ve třech různých českobudějovických knihovnách. V začátcích mého podnikání po roce 1992 jsem měl možnost velmi intenzivně pracovat v oblasti grafického designu a tam se začal utvářet i můj silný vztah k soudobé fotografii. Měl jsem možnost pracovat s lidmi jako je fotograf Václav Jirásek nebo grafik Aleš Najbrt a ti mě tehdy učili základům grafické estetiky.

To byla i základna, na které jsem stavěl, když jsem začal v pozici generálního ředitele Novy rozhodovat o programových záležitostech. To byly možná i důvody, které mne podvědomě vedly k posunování Novy do některých pro komerční televizi neobvyklých oblastí. Ať už to bylo zahájení výroby dramatické tvorby, kterou můj předchůdce na Nově tolik zavrhoval, významná podpora české kinematografie formou spolupráce na řadě jak komerčních, tak i alternativních filmů, nebo celkové zklidnění a částečné odbulvarizování zpravodajství.

V době mého působení na Nově jsme pomohli vzniku nejen řadě komerčně úspěšných filmů, ale investovali jsme i do filmu režiséra Menzela „Obsluhoval jsem anglického krále“, Michálkova filmu „O rodičích a dětech“, „Kawasakiho růže“ režiséra Hřebejka nebo filmu Juraje Herze „Habermannův mlýn“. Samostatnou kapitolou byla i podpora dokumentu „Občan Havel“, který jsme získali díky nezájmu České televize. V oblasti komerční dramatické tvorby jsme získali uznání odborné, ale i divácké veřejnosti za soubor televizních filmů „Soukromé pasti“ nebo za komediální seriál „Okresní přebor“. Velký ohlas mělo zavedení pravidelných „Nocí filmových nadějí“, kde jsme na obrazovce Novy dávali prostor mladým tvůrcům. Z pozice předsedy správní rady Nadace Nova jsem prosadil a podporoval činnost Akademie literatury české, setkával se s jejími členy a pravidelně navštěvoval slavnostní předávání jejich výročních cen.

Kultura i dnes pro mne tvoří významnou součást mého osobního života. Moje žena provozuje formou obecně prospěšné společnosti fotografickou galerii Leica Gallery Prague, v současné době jedinou svého druhu v Praze, spolupracující s takovými jmény české fotografie, jako je Ivan Pinkava, Václav Jirásek nebo Tono Stano. I přes značnou časovou zaneprázdněnost díky mé profesi stíhám sledovat vývoj současné filmové a hudební tvorby. Jsem členem hudební skupiny, kterou jsem se svými přáteli založil už před deseti lety a v rámci přátelského sdružení nazvaného „Trojský divadelní spolek“ alespoň jednou měsíčně navštěvuji představení různých pražských divadel. Největší dluh v současné době cítím vůči literatuře, kterou sice moje žena průběžně doplňuje naši domácí knihovnu, ale kterou nestíhám číst.

Velkou motivací pro mne je nejen se kvalitní kulturou obklopat, ale mít možnost podílet se na jejím vzniku, být u toho, kdy díky tvůrčímu procesu vzniká něco nadčasového, vytvářet podmínky aktivním kreativním tvůrcům, pomáhat hledat prostředky na vznik takové televizní tvorby, které možná za několik desetiletí bude hlavním vodítkem pro pochopení současné doby, problémů i radostí, které nás dnes obklopují.

Pokládal bych si za čest být jednou ze součástí organizace, která by měla ambici vytvořit nový „Cirkus Humberto“, nebo další odvážnou a divácky atraktivní „Zdivočelou zemi“. Chtěl bych být u toho, když bude za pomoci České televize vznikat nová „Markéta Lazarová“, „Hoří, má panenko“, „Je třeba zabít Sekala“ nebo „Protektor“. Rád bych měl možnost hledat způsob, jak diváky České televize přivádět alespoň jednou ročně prostřednictvím televizní obrazovky do pražského Rudolfinu na zahajovací koncert Pražského jara. Chtěl bych se spolupodílet na přípravě „Manželských etud po 30 letech“, pokud budou vznikat.

Působení v televizi Nova mne naučilo spoustu věcí. Poznání, že obecné manažerské principy a poučky nejde v televizi uplatňovat bez rozmyslu a že svět médií je světem nejen velkých peněz, ale i světem velkých emocí. Uvědomil jsem si, jak významná je pro českého diváka vlastní tvorba, pořady, ve kterých nachází svoje známé problémy, které jsou napsané jeho známými autory a ve kterých hrají jeho známí a oblíbení herci. Pochopil jsem, jak velkou lásku a energii v sobě musí mít jednotliví tvůrci, když chtějí vytvářet úspěšné televizní programy. Došlo mi, že neexistuje jednoduchý postup, na základě kterého vznikne úspěšný a kvalitní televizní pořad, film, dokument nebo seriál. Jen pouhou kombinací toho nejlepšího režiséra, scénáristy, dramaturga, štábu nebo herců není možné získat zaručený výsledek. Výsledek tvůrčí práce je dán vždy správnou kombinací všech těchto vlivů, je dán ale i podmínkami, za kterých dílo vzniká.

Samozřejmým úkolem vrcholového manažera kterékoliv významné instituce nebo firmy je hlídat ekonomiku a finance a zajišťovat podmínky bezchybného provozu. V případě České televize se k tomuto „samozřejmému základu“ přidává úkol neméně významný, a to vytvářet takové podmínky pro tvůrce, aby byli schopni přinášet a vyrábět pořady, které budou v sobě odrážet a naplňovat základní vlastnosti zmíněné v mém projektu – kvalitu, respekt, odvahu a kreativitu.

Pokud budou Českou televizi řídit takoví manažeři, potom bude Česká televize institucí s tou vážností a významem, který si zaslouží.

Petr Dvořák

V Praze dne 22. srpna 2011